

Nyerges Gábor Ádám
csakazértis / legalább

az elviselhetetlenségből csak pár fokot hűlő napokban
a lófráló párok
cikázó biciklisták
esti kutyasétáltatók
szelídebb részek
előfordulási gyakorisága
foghíjassá ritkul
a kitaratók építkezésnek álcázott romokon
gázszagban sétálva egyensúlyoznak
építgetni
folytatni
csakazértis élni akart életüket
egy országnak becézett
építési területen Európától
mind keletebbre
műanyaggal telt begyű
kitartó halak
párolgó iszapos tóban

nem is arra gondolva hogy
háborúban
nyomorban
betegségben is születtek gyerekek
csak hogy jól állsz nálam

és az alvó munkagépek
rozsdás penészes kórházak
bezárt iskolák
állami gondozásba vett közintézmények meg
mint diszkrét szülők
óriásplakátjaikat alkonyukban lehunyva
szorongó megnyugvással elomladoznak

hogy a kölkök legalább szerelmesek.

kiégő

a kiégő izzók pislantgató, tétova fénye
az a méltóságteljes zavar, mellyel egy
átvert szerelmes tart beszédzünetet,
jellemzően olyan, akinek szépnek indult
emlékei háborús övezetté váltak, s az
utóvédharcok még méterről méterre
folynak egy-egy pontosabb, múltidejűmúlt idejű
mondat, higgadt ténymegállapítás
fenntarthatóságáért, s onnantól csak
egyre álmosabb fáziskésésekben
folytatódik a búcsúzkodó hunyorgás.

spórolás kérdése ilyenkor megvárni
a hirtelen beálló, drámai elsötétedést,
vagy kapkodósan kiszedni idejekorán,
ami még ki sem hunyt teljesen, s új
alkatrészt keresni, lehetőleg szalvétával,
zsebkendővel, ronggyal nyúlva a régihez,
elkerülve a por, hó, akár zsírfoltok nyúlós
vagy rászáradt, morbid tapintású elegyét.

a köztes pillanatokban beálló sötét
vagy félhomály mint egy véletlen
felismerés döbrent hangtalansága,
a hirtelen jövő, fülsiketítő kontempláció
elkerülhetetlensége, egyenletes
felületként terül szét, demokratikusan
nem válogat, még ha színpadiassága
valamelyest túlzónak hathat is.

így fog kinézni ez a belső tér,
bármelyik, ezt sugallja majd az a
kínos, kiküszöbölhetetlen szürkület
baljós őszinteséggel, szinte kéjes
pontossággal, akkor még nem sejthető,
hogy majd pontosan mikor, hagyatékként,
dózerolás vagy áruba bocsátás előtt
közvetlenül, atomtámadás után.
egy indokolatlan szorongástól enyhén
megremegő, aggodalmas kéz gyújtja
majd, próbaképp, sietve újra a villanyt,
kikémlelve, hogy működik-e az új
alkatrész, elromlott-e esetleg egy régi
másik, valahol a laikus számára
átláthatatlan, érthetetlen belső
rendszer huzaldzsungelében, s egy
meglepett, de még véletlenül sem
megkönnyebbült sóhaj jelzi majd
talán, ha nem, s azt is, ha igen.